

πρά και υπερήφανα ζῶα, τὰ ὅποια ὅταν ἐσφραγίσωσι πλησιάζοντα πολέμιον, ἄνθρωπον ἢ θηρία, ἀναστὰς τῶν οὖσι τὸ χωρίον διὰ τῶν μυκηθμῶν των, πάντες δ' ἐξορμῶσι μὲ τὰ ὅπλα, τὰ ὅποια καὶ κοιμώμενοι δὲν ἀποθέτουσιν ἐκ τῶν χειρῶν. Ἐν τούτοις, ἡ ἀπὸ κοινοῦ αὕτη φύλαξις τῆς περιουσίας των δὲν συνεπάγεται καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐκμετάλλευσιν αὐτῆς, ἀλλ' ὁ καθείς ἔχει τὰ ἴδια ζῶα ὡς κτήμα του. Τὴν δὲ δικαιοσύνην μεταξὺ αὐτοῦ ἀσχεῖ μὲν συνήθως ὁ γεραντότερος τῆς φρατρίας, ἐν σπουδαίαις ὁμῶς περιστάσεσι καὶ συνέλευσις πάντων τῶν μελῶν τῆς φρατρίας, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν, τὰ ὅποια πάντα ἔχουσι ἴσην ψῆφον! Ἄλλως τε, καὶ, ἐκτὸς τοῦ ὅταν πρόκηται περὶ ἀλλαγῆς χωρίου, σπανιότατα παρέχουσι τὰ μέλη φατρίας τινὸς πράγματα εἰς τὸ κοινόν των· διότι γενικῶς οἱ Ὀττεντῶτοι εἶνε χαρὰ κτήρος καλοκλῆγῶν καὶ ἡπίου καὶ ἔχουσι μεγάλην τάσιν πρὸς τὸ ἀλληλοθεῖν. Τοῦτο δὲ δὲν το διδάσκονται ὑπὸ τῆς θρησκείας των· διότι τοιαύτην σχεδὸν δὲν ἔχουσι. Πιστεύουσι μὲν ὅτι ὑπάρχει θεομιοῦργος τις θεὸς, κατοικῶν πέραν, μακρὰν τῆς πελήνης, ὁ θεὸς ὁμῶς οὗτος εἶνε «Καλὸς γέρον», μὴ θυνάμενος ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως καὶ μὴ θέλων νὰ σκοτίζεται περὶ τοῦ τί πράττουσιν ἐπὶ γῆς οἱ ἄνθρωποι», φρονῶσιν οἱ Ὀττεντῶτοι. Τοῦτου ἕνεκα καὶ λατρεία τοῦ θεοῦ οὐδεμία ὑπάρχει παρ' αὐτοῖς, ὥστε λείπουσι καὶ ἱερεῖς καὶ μάντιες καὶ μάγοι κλπ. Περὶ ζωῆς μετὰ θάνατον οὐδεμίαν ἔχει ἰδέαν ὁ Ὀττεντῶτος, διὸ οὔτε φροντίζει νὰ ἐξιλεῖται τὸ θεῖον. Μόνον πρὸς τὴν σελήνην αἰσθάνονται ἰδιαιτέρως ἀδυναμίαν καὶ ὑποδέχονται πᾶσαν νέαν τῆς ἐμφάνεισιν μετὰ χορῶν καὶ ἀλλαγαγμῶν καὶ παντοίων ἐκφράσεων χαρᾶς. Εἶνε ἡ μόνη λατρεία τοῦ Ὀττεντῶτου.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν γάμον, οἱ Ὀττεντῶτοι ἔχουσιν ἐν χρήσει τὴν πολυγαμίαν, χωρὶς ὁμῶς νὰ καμνοῦσιν αὐτῆς κατάχρησιν· δύο ἢ τρεῖς γυναῖκες ἀρκοῦσι συνήθως καὶ εἰς τὸν εὐπορώτατον αὐτῶν. Ὁ γάμος των γίνεται ἀπλουστάτα· οἱ ὑπανδρευόμενοι θραύουσιν ἀπὸ κοινοῦ ἀγγεῖόν τι καὶ ἀνταλλάσσουν κέρατα (!) ἐλάφου, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἐξοδεύουσιν ἐργαζόμενοι μέχρις ἐσπέρας, διὰ νὰ δείξωσιν ὅτι συνδέονται εἰς κοινὸν πόνον καὶ ἀγῶνα. Τὸ δὲ διαζύγιον γίνεται ἄνευ οὐδεμιᾶς τελετῆς. Ἡ μοιχεία τῶν γυναικῶν τιμωρεῖται διὰ θανάτου. Ἡ δὲ χῆρα δύναται νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου, ἀλλὰ μόνον πεντάκις, πρὸς τοῦτο δ' ἀποκόπτει μετὰ πᾶσαν χρείαν τὸ ἄκρον ἐνὸς δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ μικροτέρου, ὥστε μετὰ πέντε χρεῖας δὲν ἔχει πλέον σωστὸν δακτύλον, οὐδὲ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου. Ἀπερίγραπτος δ' εἶνε ἡ στοργὴ τῶν Ὀττεντῶτων γυναικῶν πρὸς τὰ τέκνα των, ὁμοιάζουσιν κατὰ τοῦτο τὰς πιθήκους. Ὁ θέλων νὰ συλλάβῃ γυναῖκα ἐξ αὐτῶν, ἀρκεῖ νὰ συλλάβῃ ἐν τέκνον τῆς εὐθὺς ἡ μήτηρ προσέρχεται αἰγμάλωτος χάριν αὐτοῦ. Γλοπταν δ' οἱ Ὀττεντῶτοι ἔχουσι πτωχοτάτην, ἀσχεματιστὸν καὶ κακὴν. Ὅταν ὁμιλοῦσι νομίζῃ τις ὅτι

σικὴ των ἔρρινος, ὡς ἡ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις μας, καὶ μόνοντος καὶ μετ' ἀρχολογικῆς, ἀνάλογος δ' εἶνε καὶ ὁ χορὸς των, ὅλος ἀρχικός, ἄνευ τερπνῶν καὶ παικίλων κινήσεων· ἴστανται κύκλῳ, ἄδουσιν ὁμοῦ. Κρητοῦσι τὰς χεῖρας καὶ συγχρόνως χορεύουσι χωρὶς σχεδὸν ν' ἀλλάσσωσι τόπον, δηλ. «Σῆκω τῶνα σου ποδᾶρι, βάλε τᾶλλο σου ποδᾶρι, πάει λῶντας».

Τοιοῦτοι ἐν ἀμυδρᾷ σκιαγραφίᾳ οἱ Ὀττεντῶτοι. τῶν ὁποίων 14 ἀντιπρόσωποι ἱκανοποιοῦσι σήμερον τὴν περιεργίαν τῶν Παρισινῶν, τρέμοντες ὑπὸ τοῦ ψυχρῶς τοῦ ἀσυνήθους αὐτοῖς κλίματος τούτου. Τί ἐστὶ χρῆμα, ἀγνοοῦσιν οἱ εὐτυχεῖς οὗτοι θνητοί. Ἡ ἀνταλλαγὴ εἶνε ἡ μόνη των ἐμπροῖα. Ἄλλως τε καὶ εἶνε ὀλιγαρκέστατοι, ὑποφέροντες ἡμέρας· πολλὰς τὴν πείναν. Ἡ τροφή των εἶνε συνήθως γάλα, τυρὸς καὶ βούτυρον, πάντα τὰ ἐρπετὰ καὶ τὰ ἐντομ. ὅσα τοῖς εἶνε πρόχειρα, ὅς εἰς, σαῦραι, ψύλλοι, φθεῖραι, μύρμηκες, ἀκρίδες κτλ., ἐνίοτε δὲ καὶ κρέας ἡμερῶν ἢ ἄγριον· τότε δὲ μόνον τρώγουσι πολὺ, παρὰ πολλῶν ἄλλως περισφίγγουσι τὸν στόμαχον. διὰ ν' ἀντέχωσιν εἰς τὴν πείναν, ἐξ ὀκνηρίας.

Τὸ περιεργότατον δὲ μέλος τῆς ἐν Παρισίῳ νῦν εὐρισκομένης σπείρας, εἶνε ἀναντιρρήτως τεσσάρων τοῦτοις γυνή, Λισβὲθ καλουμένη, ἥτις μακρόθεν θεωμένη ὁμοιάζει πρὸς πύθον· τὸσον εἶνε παχὺ καὶ ὀλοστρόγγυλος εἰς ὅλα τῆς τὰ μέλη. Τοιαύτη δ' οὕσα περιφέρεται, ἡ μάλλον κυλινδεῖται ἀνὰ τὸν λειμῶνα καὶ, ὅταν κουρασθῇ, ἐξαπλοῦται κατὰ γῆς ὡς βαρέλιον, πρὸς μεγίστην θυμολίαν των θεατῶν, οὔτινες οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδον τὸσον παχύν γυναῖκα.

Οἱ Ὀττεντῶτοι ἐξαλειφονται, ὡς εἶπον, ὅλον ἐν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, δὲν θὰ παρέλθωσι δὲ βεβαίως αἰῶνες καὶ μόνον ἐν τοῖς μουσεῖοις θὰ ὑπάρχωσι τοιοῦτοι βαλσαμωμένοι. Οἱ νῦν τὴν Εὐρώπην περιερχόμενοι εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων ἐτι ὑπαρχόντων τῆς φυλῆς των.

C.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ ΠΙΓΝΙΑ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Ἡ ἀθλητικὴ ἀνατροφή κατέστη τοῦ σωματοῦ. Περητρηθῇ, ὅτι ὅσοι περισσότερον ὁ ἄνθρωπος ἐκπολιτίζεται καὶ πολλαπλασιάζει τὸν ἀριθμὸν τῶν βιολογικῶν ἐργαλείων, τόσο μεγαλειότεραν ἀνάγκην ἔχει νὰ καταπολεμῇ δι' εἰδικῶν ἀσκήσεων τὴν παρακμὴν αὐτοῦ, ὡς ἀτόμου καὶ ὡς φυλῆς, τὴν προερχομένην ἀκριβῶς ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ ἀγρία ἄνθρωπος, ὡς ὁ λύκος, ἀναπτύσσει ἐκ φύσεως τὰς δυνάμεις του, διότι αὐταὶ εἶνε ἡ ἑλὼνά του, ὁ βιοπορισμὸς του, τὸ μόνον μέσον τῆς μετακινήσεώς του· ἡ τῶν μυῶν ἀδυναμία ἰσοδυναμεῖ παρ' αὐτῷ αἰτόχημα πρὸς αὐτοκτονίαν. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος, πάντοτε ἐνεκα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐπιστημῶν του, διὰ τῶν ἀτμομηχανῶν καὶ τῶν πα-

λυκρότων πυροβόλων του, ἦλθε στιγμή καθ' ἣν ἐφαντάσθη ὅτι δικαιούται νὰ περιφρονήσῃ τὴν μυϊκὴν ἰσχύν, ὡς μέτον ὑπεροχῆς δῆθεν λίαν ἀπρηχοιωμένον, καὶ νὰ ὑποθέτῃ, ἐνθουσιάζομενος, ὅτι τὸ ἐγκεφαλικὸν κύτταρον εἶνε τὸ μόνον δεσπόζον στοιχεῖον, τὸ μόνον ὅπερ δεῖται θεραπείας, ἀναπτύξεως καὶ ἐνισχύσεως.

Ἄλλ' ἰδοὺ νῦν, ὅτι ἀνγνωρίζει τὴν πλάνην του. Ἀνκαλύπτει, ὅτι τὰ πάντα συνδέονται ἐν τῷ ὁργανισμῷ, μέχρι μάλιστα τοῦ βήμας καθ' ὃν εἰς τὴν μόρφωσιν ἐνὸς ἰσχυροῦ ἐγκεφάλου συμβάλλει ἐνίοτε ἡ ἀπόκτησις καλῶν μυῶνων. Ὁπωσδήποτε τοῦτο νῦν θεωρεῖται ἀπαραίτητον εἰς τὴν ἰσορροπίαν τῶν ζωϊκῶν δυνάμεων, τοῦτέστιν εἰς τὴν ὑγίαν, εἰς τὸ πολυτιμότερον τῶν ἀγαθῶν. Ἄλλως δέ, αὐτὸς αὐτός ὁ ἐγκωμιαζόμενος πολιτισμὸς μεταξὺ τῶσων ἄλλων ἀπροόπτων ἀποτελεσμάτων, δὲν μᾶς ἐπανάγαγεν εἰς τὴν καθολικὴν καὶ ὑποχρεωτικὴν στρατολογίαν; Ἐκαστος πολίτης ἐγένετο στρατιώτης. Ἄλλ' ἡ πρώτη ἀνάγκη διὰ τὸν στρατιώτην, ἡ ἰσχυροτέρα ἄμυνα δι' αὐτόν, εἶνε πάντοτε ἡ σωματικὴ ῥώμη, ἡ δεξιότης καὶ ἡ εὐκινησία. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ σωμαστική, ἡ τῶσφ περιφρηθεῖσα καὶ παρὰ-εληθεῖσα κατὰ τοὺς πρὸ ἡμῶν χρόνους, περὶσταται νῦν καὶ ὡς ἐθνικὸν καθήκον καὶ ὡς ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τοῦ αἵματος.

Ἄμα τῇ γενικεύσει τῶν ἰδεῶν τούτων, οἱ ὀρθολομοὶ πάντων ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὁ ἀγων τῆς ἀντιθράσεως κατὰ κλίματος ὕψους, καὶ ἄλλαι τοπικαὶ ἰδιορρυθμίαι, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου εἶχον πολλαπλασιάσει καὶ ἀναπτύξει τὰ ἐν ταῖς σχολαῖσι γυμναστικὰ παίγνια. Ὁ Βέλγιγγτων εἶχεν εἰπεῖ ὀρθότατα, ὅτι ἡ μάχη τοῦ Οὐατερλώ προητοιμάσθη ἐπὶ τῶν πεδίων τοῦ Κρίκετ τῶν ἀγγλικῶν σχολῶν. Ἀνεγνωρίσθη δὲ ὑπὸ πάντων, ὅτι ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς πρωτοφανοῦς ἐξαπλώσεως καὶ διαδόσεως τῆς ἀγγλοσάξωνικῆς φυλῆς, τῆς βιομηχανικῆς ἀκμῆς καὶ τῆς ἀποικιακῆς εὐδοκίμησεως αὐτῆς, ἐγκρίνεται εἰς τὰς ἀνδρικές ἀρετάς, αἱ προσκτᾶται ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Καὶ τότε πιστεύοντες, ὅτι ἡ καλλιτέρα μέθοδος καὶ ἡ ἀπλουστερα εἶνε ἡ ἀντιγραφὴ κατὰ γράμμα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ τὸ σύνολον τοῦ συστήματος, προσέτειναν τινες νὰ ἐισπυθῶσιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰ γυμναστικὰ παίγνια τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ὡς εἰσαγονταὶ οἱ θρησκευτικοὶ κύνες καὶ οἱ ἵπποι τῶν δρόμων. Πολλὰ τοιαῦτα δοκιμαί ἐγένοντο, δραστηρίως ὑποστηρικθῆσαι ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ τῆς κοινῆς γνώμης· ἀν δὲ τ' ἀποτελέσματα δὲν ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, αἰτία ἦν, τὸ ὅτι τὸ σύστημα δὲν ἐτροποποιήθη προσφόρως πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἰδιοσυγκρασίαν.

Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην εὐρυσκόμοθα εἶμι εἰς τὴν εὐάρεστον θέσιν τοῦ ν' ἀρχίσωμεν ἐντελῶς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐφαρμογὴν οἰοῦντος συστήματος, καθότι δυστυχῶς σήμερον οὐδὲν σχεδὸν ἔχουμεν. Τὴ καλλιτέραν λοιπὸν εἶναι, πρὶν ἢ παραδεχθῶμεν τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, νὰ σπουδάζωμεν αὐτὸ ἐπιτοπίας καὶ μετ' ἀμεροληψίας· οὕτως δὲ μόνον θὰ ἐννοήσωμεν τί πρέπει νὰ λάβωμεν παρ' αὐτοῦ καὶ τί ν' ἀφίσωμεν.

Μία ἐπίσκεψις εἰς "Ἐτων

Ὁ θελων νὰ σχηματίσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τοῦ σχολικοῦ βίου, ὡς ἐννοοῦσιν αὐτόν οἱ ἄγγλοι, πρὶν ἐν πρώτοις νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν "Ἐτων. Ἐκεῖ εἶνε τὸ παραδειγμα ὅπερ ἀκολουθοῦσι ἐγγύθεν ἢ πόρρωθεν πᾶσαι αἱ ἀγγλικαὶ σχολαί, τὸ πρότυπον σχολείου ἐξ οὗ ἀπεφοίτησαν οἱ μεγαλειότεροι τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας, οἱ Γλαδσταίνες, οἱ Ρῶσσελ, οἱ Ροβέρτοι Πήλ, οἱ Πίτ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἐχει πάντα τὰ προσόντα δι' ὃν ἐν τῇ ἐθνικῇ σφαιρῇ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν, ἥτοι τὸν ἱστορικὸν χαρακτῆρα, ὃν τόσῳ ἐξιδικασμένῳ φιλοῦσιν οἱ γείτονές μας, τὸν ἀριστοκρατικὸν τύπον, τὸν τόσῳ ἀπαραίτητον εἰς τὰς ἐξίτητων, καὶ τὴν γειτονίαν πρὸς τὴν βασιλικὴν αὐλήν.

Ἡ "Ἐτων εἶνε μικρὰ πανεπιστημιακὴ πόλις, χωριζομένη τοῦ Οὐίνδσῶρ διὰ γεφύρας, ἐν εἶδος δηλαδὴ προακτεῖου τῆς βασιλικῆς πρωτεύουσας. Τοῦτο δὲ περιποιεῖ αὐτῇ τρόπον τινὰ χαρακτηρισχολῆς αἰλικίας καὶ παρρητικῆς τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου. Οἱ ἐκεῖ ἀνατρεφόμενοι υἱοὶ τῶν πατρικίων καὶ πλουσίων ἀσπῶν, συνεθίζουσι καὶ ἐξοικειοῦνται πρὸς τὸ βασιλεῖον πρόσωπον. Δὲν παρέχεται σχεδὸν ἐξδομάς καθ' ἣν δὲν συναντῶσιν αὐτὴν ἐν τινὶ τῶν δεινδροστοιχιῶν τοῦ δάσους, περιδισβαζούσιν μελαγχολικῶς ἐπ' ὑμᾶς ὑπὸ τὰς θλιβεῖς τῆς χρεῖας τῆς Συγχρότον ἢ πᾶς ἄλλος «βρεττανικὸς ὑπὸ ἡμέρας» ἔχουσιν οὗτοι τὴν ἀφικτον ἡδονὴν ν' ἀποκαλύπτωνται κατὰ τὴν διάβασιν τῆς Δύτης Χαριτοθύτου Μεγαλειότητος· τὸ προνέμιον δὲ τοῦτο, ἡνωμένον μὲ πολλὰ ἄλλα, περιβάλλει αὐτοὺς διὰ γοήτρου ὅλως ἰδιαίτερου.

Προσθετέον δὲ, ὅτι ἡ τοπογραφικὴ θέσις εἶνε μία τῶν θυμωσιωτέρων, ὅχι μόνον τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ ὅλης τῆς ὑψηλῆς. Ολίγη πεδιάδες ἔχουσι τὴν ἡρεσον λαμπρότητα τῆς κοιλάδος ταύτης δι' ἣς ὁ Τάμεσις κυλίστα ἐπὶ καταπραίνου τάπητος γλῶσας, ἐν μέσῳ εὐωδιαζουσῶν ἵτιων καὶ προαιωνίων δασῶν, ἐφ' ἧς δεσπόζει, ἔχων τὴν θέαν δριζόντως δώδεκα ἐπαρχιῶν (κομητιῶν), ὁ ἑκλαμπρὸς πύργος τοῦ Οὐίνδσῶρ μὲ τὰ μεσαιωνικὰ προπύργια καὶ τὰς κυματίζουσας σημαίας του. Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅταν αἱ ἀκτῖνες προσβάλλωσιν δριζόντιως τὰ χίλια παράθυρα τῶν ἀνακτόρων καὶ μεταβάλλωσιν αὐτὰ εἰς ἀδάμαντας ἐξστράπτοντας φλόγας, τὸ θέαμα εἶνε τῶντι μαγικόν, καὶ οἱ ἐντόπιοι μετὰ δικαίας υπερηφανείας καυχῶνται δεικνύοντες εἰς τοὺς ξένους τὸ ἐξοχὸν θέαμα.

Ἡ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Οὐίνδσῶρ ἀπόστασις εἶνε ὅραξις, τὸ πολὺ πεντήκοντα χιλιαμέτρων· ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ δὲ φθάνει τις σιδηροδρομικῶς εἰς μίαν ὥραν. Νεαρός τις καθηγητῆς, ὁ κ. Κ...., ὃν συνήντησα παρὰ φίλην οἰκογενεῖαν, ἔσχε τὴν καλωσύνην νὰ με καλέσῃ, ὅπως διέλθω ἡμέρας τινὰς ἐν "Ἐτων, παρ' αὐτῷ, διαβεβαιῶν με, ὅτι ποσῶς δὲν ἦθελον μετανοήσῃ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν. Ἡ πρώτη ἐκπληξίς μου ὑπῆρξε, νὰ εὕρω, ἅμα φθάς εἰς τὴν σταθμὸν τοῦ

Ουίνδσωρ, τὸν φιλοξενούντα με, ἀναμένοντά με πρὸ τῆς προκυμίας, συνοδευόμενον ὑπὸ θεράποντος ἐν στολῇ, ἵνα με παραλάβῃ ἐπὶ τοῦ ὠραίου φάεθρονός του καὶ με ὁδηγήσῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ οἶκημά.

Ἀρκεῖ νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ὁ κ. Κ... ἦτο ἐξωτερικοῦ λεπτοῦ, ξανθοῦ καὶ ροδόχρου, μάλιστα τριακοντούτης, ἐνδεδυμένος διὰ ζακέττας ἀπὸ καλοῦ ράπτου, ἡ κομμοδόχη τῆς ὁποίας ἐστολίζετο διὰ μικρὰς ἀνθοδέσμες, καὶ ὅτι, με ὅλην τὴν ιδιότητά του ὡς προλῦτου τοῦ Καίμπριτζ, ἤξευρε νὰ διοικῇ τοὺς ἔππους ὡς τέλειος σπόρτσμαν, διὰ νὰ ἐννοήσῃτε ὅτι εἶδον ἐμαυτὸν αἰφνης μετακομισθέντα εἰς σχολικὸν κόσμον ὅλως ἀνόμοιον τοῦ ἰδικοῦ μας.

Μετὰ τὴν διάβασιν τῆς γεφύρας, ὁ φαίθων ἠκολούθησε μεγάλην τινὰ ὁδὸν ἔχουσαν ὠραίας οἰκίας, καὶ ἔστη ἐνώπιον παλαιοῦ οἴκου με ἐρυθρὰς πλίνθους τοῦ κομψοτέρου ρυθμοῦ τῆς Ἑλισάβετ.

— Ἰδοὺ ὁ οἶκός μου, εἶπεν ὁ φιλοξενῶν με, κατερ-
χόμενος.

Εὐρὺ περιστύλιον, κεκοσμημένον διὰ γύψων καὶ μαρμάρων κομισθέντων ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου ὁ κ. Κ... μεταβαίνει τακτικῶς κατὰ διετίαν, ὅπως διέλεθ' τὰς ἐβδομάδας τῶν διακοπῶν του, κλιμαξέ θυμασία ἐκ ζύλου πελεκητοῦ δρυός· εἶτα ταχυτάτη παρουσίασις πρὸς τὰς κυρίας τ' οἴκου, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης με ἀφίνει πρὸ τῆς θύρας τοῦ προορισθέντος δι' ἐμὲ δωμακτίου, ἀγγέλλων μοι μόνον, ὅτι τὸ πρόγευμα θέλει παρτεθῇ μετὰ ἐν τέταρτον.

— Θὰ ἰδῇτε κατὰ τὸ γεῦμα μετὰ τῶν μαθητῶν μου, προσέθηκε, δύο ἢ τρεῖς μαμάδες καὶ μπαμπάδες, ἐπισκεπτομένους τὴν Ἔτων.

Καταβάς μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἰσόγειον, εὗρον πράγματι συναναστροφὴν ἐκ πέντε ἢ ἑξ κυρίων καὶ δεσποινίδων καὶ τριῶν κυρίων ἀνάμικτον ἐν μέσῳ εἰκοσάδος μεираκίων δέκα ἕως δεκαοκτώ ἐτῶν ἐκ τούτων, εἰ μὲν « μικροὶ » ἦσαν ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμένοι διὰ τῆς τεφρόχρους περισκελίδος, τοῦ μέλανος ἐνδυματος καὶ διπλωμένου περιλαιμίου, ὡς εἶνε ἡ συνήθης ἐνδυμασία ἐν Ἀγγλίᾳ τῶν νέων δζέντλεμαν, συμπληρουμένη ἐν ταῖς ὁδοῖς παραδοξότατα διὰ τοῦ ὑψηλοῦ κυλινδροειδοῦς πύλου· οἱ δὲ μεγάλοι ἔφερον ζακέτταν καὶ κολάρον κατεβασμένον. Ἦσαν δὲ πάντες διεσπαρμένοι περὶ τοῦ ἐστιατορίου, εἰς δύο ἢ τρεῖς μικροὺς θαλάμους, φλυαροῦντες χαμηλοφῶνως, γελῶντες μετὰ τῶν Κυριῶν, προσφερόμενοι διὰ τοῦ εὐπρεπεστέρου τρόπου, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐποπτείας ἢ ὁδηγίας.

Ἡ τράπεζα, ἐπιμήκης, παρτεθειμένη ὡς εἰς τὰ οἰκογενειακὰ δεῖπνα, ἐντὸς εὐρυχώρου ἐστιατορίου, κεκλυμένη διὰ μακτρων ἀπαστραπούσης λευκότητος, δι' ἀνθίων, διὰ πολυτελεστάτων ἀργυρῶν καὶ κρυσταλλίνων σκευῶν, προηδρεύετο ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ καθηγητοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς του, γήρας εἰκοσιπενταετοῦς· οἱ ξένοι ἐκαθύντο εἰς τὰς ἐπιτίμους θέσεις, οἱ δὲ μαθηταὶ εἰς τὰς θέσεις τῶν ἐκκαλῶν οἱ μικροὶ μετὰ τῶν μεγάλων. Ἡ κυρία Κ... προσέφε-

ραν εἰς αὐτοὺς κατὰ σειράν, καλοῦσα ἕκαστον διὰ τοῦ ὀνόματος, διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τί πρὶ τιμῇ βρίειον ψη-
τὸν ἢ ἄμνόν· ἕκαστος δὲ ἀπήντα ἀπερίττως καὶ ἐλευθέρως· δεικνύων τὴν ἐκλογὴν του. Δύο ὑπηρε-
τριαὶ με ροδόχρουν ἐνδυμα καὶ με τὸν ἀπαραίτητον τριχάπτον ἐπὶ τῆς κόμης, περιήρχοντο ὀπισθεν τῶν καθεκλῶν, κερνῶσαι αἶλ ἢ πόρτερ, ψίθυρος δὲ συνομιλίας χαμηλοφώνου καὶ ἐλαφρὸν πλατάγισμα περωναομαχαιρῶν καὶ εὐθύμων γελῶτων διεχέετο ἐπὶ τοῦ ὅλου. Βλέπων τις τὸ καλῶς διατεταγμένον αὐτὸ συμπόσιον, τοὺς ἀργαροὺς κώδωνας, τὰς λαμπρὰς Κυρίας, τὰ προσεκτικὰ ἅμα καὶ διμηλητικὰ παιδία, θὰ ἐφαντάζετο πρὸς στιγμὴν ὅτι παρκαθήται εἰς ἑορτὴν οἰκογενειακὴν, καθ' ἣν συνέπεσε τὰ τέκνα τῆς οἰκίας νὰ ἴναι κάπως περισσότερα τοῦ συνήθους.

Σημειωτέον δὲ, ὅτι καθ' ὅλην τὴν διμυλίαν οὐδὲ λέξις κἄν, οὐδὲ ὑπαινιγμὸς περὶ τῶν σχολιακῶν πραγμάτων ἐγένετο· οὐδὲν τὸ ἀναμιμνήσκον τὰ βιβλία καὶ τοὺς πίνκκας· ὥτε ἐκ κοινῆς συμφωνίας ἀπέφυγεν ἕκαστος τὰ «ἐπιγυγελματικὰ» θέματα (sparer boutique) Τὰ νέα τῆς πρωῒας, τὰ πολιτικὰ ἢ φιλολογικὰ γεγονότα, ἡ τελευταία θεατρικὴ παράστασις, τὸ βιβλίον τοῦ συρροῦ — ταῦτα ἀπετέλουν τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

«ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ»

Α'. Πλημμύρα καὶ σκηνή

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιστρατείαν, ἀπετέλουν κἀγὼ μέρος ἐνὸς παρὰ τὰ Ἑπειρωτικὰ σύνορα Συντάγματος τοῦ πεζικοῦ, καὶ μολοντί πολλάκις ἠσθένουν ἐλαφρῶς, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν στρατιωτικῶν κόπων, τῆς ἀνεπαρκείας τῶν σκεπασμάτων, τῆς πνιγρᾶς ἀτμοσφαίρας τῶν στρατώνων, εἰς οὓς εἶχον μεταβληθῇ ἐκκλησίαι, τζαμιά, συναγωγαί, σχολεῖα, καὶ ἐν γένει πάντα τὰ ἀκατοίκητα κτίρια, ἀλλὰ δὲν ἀπεφάσιζον νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, τὸ μὲν διότι μ' ἐτρόμαζεν ἡ λέξις «νοσοκομεῖον», ἐνεκα τῶν συγχοτάτων θανάτων, οἵτινες συνέβαινον ἐντὸς αὐτοῦ, τὸ δὲ, διότι δὲν τὰ εἶχον καλὰ με τὸν ἱατρὸν τοῦ εἰς τὸ ἀνῆκον τάγματος, ὅστις με ἠχθρεύετο, διότι, ἔχων ποτὲ ἀνάγκην ὑπηρετοῦ ἐγγραμμάτου, ὅτε ἤμην ἀκόμη στρατιώτης ἀπλοῦς, καὶ ζητήσας με ὡς τοιοῦτον, δὲν με εὖρε διατεθειμένον ν' ἀναδεχθῶ τὸ νέον τοῦτο ἄξιωμα· ἀλλ' ἡμέραν τινα, καὶ ἦτο νομίζω ἐκ τῶν τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1886, δὲν ἠδυνήθην. οὔτε τὸν ἱατρὸν μου, οὔτε τὸ νοσοκομεῖον ν' ἀποφύγω. Τὴν προτεραίαν εἶχε βρέξει παρὰ πολὺ καὶ ἡ βροχὴ ἐξεκλούθησε καὶ κατὰ τὴν νύκτα, ἐν μέσῳ σφοδροτάτου ἀνέμου, καὶ συγχοτάτων ἀστραπῶν καὶ βροντῶν.

Ἦμην δὲ τότε δεκαεὺς, καὶ μετὰ τῆς ὑπ' ἐμὲ ἐκ 18 ἀνδρῶν συγκατεμένης ἐνωμοσίας, κατεῖχον ὁλό-